

Spojení literární teorie a praxe tvůrčího psaní vychází z nutnosti postavit výuku tvůrčího psaní, která z pochopitelných důvodů vždy bude mít převážně literární charakter, na pevné metodologické základy. Zároveň nám ale tato kombinace nabízí možnost obohatit současné literárněteoretické myšlení o některé aspekty autentické a živé, literárními postupy tvarované tvorby. Základní otázkou přitom zůstává, nakolik dnešní pojetí literární kultury a její institucionalizované prezentace podporuje, či naopak komplikuje možnou aplikaci řady pozoruhodných, obecně platných literárněteoretických poznatků postmoderní literární vědy v běžné školní výuce. Na tuto problematiku se snaží text reagovat prostřednictvím postupně se prohlubujících reflexí vztahu literárního kánonu a spontánního psaní nebo nepřímých, nezamýšlených důsledků centralizace a institucionalizace, případně potenciální decentralizace a deinstitucionalizace literárního procesu, jak ji reprezentuje právě praxe tvůrčího psaní.

Po dvou úvodních kapitolách zabývajících se různorodými metodickými, ale též kulturními kontexty výuky tvůrčího psaní, například dramatickou výchovou, rétorikou, arteterapií a zenovou filosofií tvorby, se předložená práce zaměřuje zejména na neuropsychologické souvislosti kreativity, specifické postavení textu a textových struktur v praxi tvůrčího psaní, tvořivé využití egodokumentů a dalších autobiografických metod, naratologických a poetických přístupů v tvorbě autorských textů stejně jako na metodologicky podnětné interdisciplinární pozadí tvůrčího psaní.